

Драгини (стрѣсва се и бързишкомъ тръгва да си утива; при вратата злобно се огледва назадъ).

Вика палешкиятъ му Гръкъ като лудъ... (утива си).

Тудорка (глади се предъ огледалото).

Исакъ (прибира нѣкакви си книги отъ столътъ).

Скоро, Тудорке, скоро!... Да се приготвимъ добръ, за да го посръпнемъ както трѣба. Той не е дохождалъ цѣлъ мѣсець у дома, а сега иди... Работата добръ утива, чедо мое. На ли иди сега самъ, работата е узрѣла вече... (разтрива ръцѣ) Охъ! сега му е времето вече да направимъ последната и рѣшителна крачка, та другото е лесно... Хайде сега, Тудорке, но, само внимавай, чедо мое...

Тудорка.

Не бой се, тате (весело избѣгва въпъ).

Исакъ (разтрива ръцѣ).

Така, така!... (и той подбѣгва старешката и си утива).

ЕВЛЕНИЕ 5.

ИВАНКУ САМЪ.

Иванку (влиза умисленъ; огледва се на страни нѣкакъ страховливо).

И зашто идж сега тукъ? Трѣбаше да бягамъ азъ отъ тука... но азъ идж противъ волята си и се страхувамъ. (огледва се пакъ) Нима правѣж нѣкое страшно престѣпление? Отъ какво се страхувамъ? (усмива се горчиво) Ахъ! нѣма за мене спокойствие! Съкогажъ и съкждъ умисленъ и безпокоенъ!... Страшнитъ мисли вървятъ неотлъчно подиря ми и на всяка стѣпка се изпрѣчватъ отпредя ми... (Мисли. Въздиша). Искатъ да знаятъ причинитъ на моето безпокойство, на моето умислювание... Безумнитъ! искатъ да знаятъ онова, което азъ самъ криѣж отъ себе-си... Искатъ да знаятъ оная страшна мисль, предъ която азъ винѣжи се разтрепървамъ, но която не могъ да изгонѣж, не могъ да унищожж!... Иванка награждаватъ, Иванка обсипватъ съ царски милости, Иванка считатъ за най-честитъ на тойзи свѣтъ; но колко е Иванку злочес-